

[Nielsen-Man.]

ikke væsentlige. Det generer mig imidlertid, at kommissionsbetænkningen og de offentlige udtalelser, der blev fremsat samtidig med betænkningens afgivelse, allerede har fastlagt datoerne for rigsdagens behandling af forslaget og for de kommende valg. Der er noget i amerikansk retspleje, der kaldes ringeagt for retten. Jeg synes, denne utidlige fastlæggelse af datoerne ikke ender er ringeagt for rigsdagen, det får endda være, men jeg synes heller ikke, den er meget hensynsfuld overfor vælgerne, der dog har måttet vente, indtil kommissionen afgav sin betænkning, på at kunne følge rigsdagsforhandlingerne, blive i stand til at sætte sig ind i, hvad der ligger i disse grundlovsforslag, og tage stilling dertil. Jeg synes, at skinnet burde bevares, jeg synes, man burde have givet det udseende af, at rigsdagen frit tog stilling til problemerne.

Når jeg har fulgt forhandlingerne, både før forslagets fremsættelse i det høje folketing, forhandlingerne i folketinget og ikke mindst forhandlingerne i dette høje ting, har jeg mærket, at der kommer mange betæneligheder til orde, betæneligheder overfor enkeltheder og betæneligheder overfor den nye form, man giver rigsdagen. Mange har sagt, at de kan se, der er fremskridt i forslaget, men de havde foretrukket, at man havde bevaret tokammerssystemet, og alligevel slutter mange med at sige, at de vil anbefale, at man støtter forslaget og gennemfører det.

Det er, forekommer det mig, noget mystisk, at man i virkeligheden kommer til eet resultat i forhandlingerne, men i konklusionen når det stik modsatte. Jeg ved ikke, hvad der ligger bag. Jeg tror ikke, der har været påvirkning i den forstand, som man ser det ude i den store verden, hvor man kan få folk til at tilstå næsten det utrolige. Jeg har undret mig over, hvad man har været vidne til i det persiske parlament, at en grædende mand er i stand til at terrorisere parlamentet. Jeg tror ikke, noget sådant ligger bag ved stillingen her. Mon ikke snarere det er en misforstået loyalitet, der bringer folk til, til trods for at de erklærer sig for modstandere af en hel del af principperne i forslaget, alligevel at slutte med at sige: nu må vi have det gennemført, for nu har der været snakket om det så længe.

Jeg vil gerne have lov at protestere mod noget, der har stået i dagbladet „Social-Demokraten“. Man prøver dér på at slå alle modstandere af dette forslag sammen med kommunisterne og siger, at de, der er modstandere, er en slags kommunister. Det har ikke noget med kommunistiske synspunkter at gøre, jeg vil snarere sige tværtimod. Jeg kunne sådan set have ønsket, at kommunisterne gik med til forslaget, så ville jeg med så meget større gå-på-mod have bekæmpet det. Jeg vil ikke nægte, at det ville genere mig noget, om jeg skulle komme til at stå ene sammen med det kommunistiske medlem om at stemme imod forslaget, jeg håber, at der skal blive flere; hvis ikke det lykkes at få virkelige ændringer gennemført i dette høje ting, må min stilling blive den, at jeg ikke kan stemme for forslaget.

Jeg vil også gerne protestere mod socialdemokratiets formand hr. Hans Hedtofts udtalelser i det andet høje ting under omtalen af kommissionsbetænkningen om noget, det ærede medlem hr. Stensballe, formanden for min gruppe her i landstinget, har sagt i sin mindretalsbetænkning. Det ærede medlem af det andet ting hr. Hans Hedtoft betegner det ærede medlem hr. Stensballes stilling som reaktion og bagstræb. Nu ved jeg nok, at det er en socialdemokratisk kliché, at alt det, der ikke falder sammen med socialdemokratisk politik, er reaktion. Jeg synes, det kan have sin interesse at få klaret, hvad der ligger i udtrykket „reaktion“. Jeg tror nok, at man i almindelighed forstår det sådan, at det er modstand mod fremskridt. Nu tror jeg, at forholdet er det, i Europa i hvert fald, at antallet af etkammerssystemets tilhængere er aftagende. Der er adskillige parlamentarisk styrede lande, som har ønsket at prøve etkammerssystemet, men som har fundet, at der var større sikkerhed i et tokammerssystem, og er vendt tilbage til dette. Derfor kunne det være naturligt at spørge, om ikke folketingsmand Hans Hedtoft skulle have placeret sig i reaktionens og bagstræbets tjeneste. Sådant kunne det også meget vel forstås. Men jeg vil gå lidt videre og sige, at det er nu heller ikke sikkert, at al reaktion er af det onde. Der kan også være tale om reaktion, som er sund, og den reaktion, som hr. Hans Hedtoft tilltro og pådutter det ærede medlem hr. Stensballe, betragter jeg i hvert fald som sund.